



VIGYÜK HAZA

Már egy hete folyton csak esett az eső. Egérkéék földbe vájt lakását elöntötte a víz, csak az éléskamra maradt szárazon. Itt szorongott az egész család, az egérgyerekek nagy örömeire. Reggeltől estig papsajtot rágicsáltak meg repcemagot.

Egérkének időnként eszébe jutott Mazsola, a kismalac.

– Vajon mit csinálhat ilyen esőben? Át kellene mennem hozzá játszani.

– Hogysisne! – mondta Egér mama. – Az a kivájt tők, amiben laknak, talán már szét is ázott azóta. Maradj csak itthon, örülj, hogy biztonságos, földbe vájt lakásunk van. Ha nagyrészt teli is szaladt most vízzel, azért még mindig többet ér, mint a tökház, azt bármelyik pillanatban bekaphatja egy tehén.

Így beszélt Egér mama, és ha Manófalvi Manó, a szóban forgó tökház tulajdonosa hallotta volna, bizonyára jót mulatott volna rajta. Ugyan melyik tehén enne meg egy tököt, amelyiknek ajtaja, ablaka, füstölgő kéménykéje van?

Nem, a tökháznak egyáltalán nem ártott az eső. Ablakát tisztára mosta, fényes, zöld falán lefolyt a víz, és tócsába gyűlt az ajtó előtt.

– Légy szíves, Mazsola – fordult Manófalvi Manó a kismalachoz –, túrjál levezető árkot az esővíznek!

– Beleragad az orrom a sárba! – ellenkezett Mazsola. – Ilyen esőben nem lehet turkálni.

Manófalvi Manónak úgy rémlett, mintha már jó néhányszor látta volna Mazsolát esőben turkálni. Igaz, nem ilyen hetes esőben.

„Lehet, hogy most sokkal mélyebben ázott át a föld” – mentegette magában a lusta kismalacot, és kiment, hogy kapával húzza meg azt a bizonyos árkot. El is készült egykettőre a munkával, s éppen lerázta lapulevél köpönyegéről a vizet, mikor károgást hallott a magasból:

– Kár, kár, kár idehaza piszmogni, mikor a Futrinka utcában madárijesztő-kiállítás van!

Manófalvi Manó elnevette magát. Lám, az öreg varjú egyszer rászánta magát, hogy berepüljön a városba, s most lenézi azt, aki itthon maradt.

– Ereszkedj alább, Varjú koma! – kiáltott derűsen. – Száritkozz kissé a tűz mellett, és meséld el, mit láttál!

– Azt nem lehet elmondani – közölte az öreg varjú, miközben lerázta szárnyáról a vizet, és bevonult a tökházba. – Azt neked is látnod kell, Manó barátom!

– Mit, Varjú bácsi? – kapta fel a fejét Mazsola. – Mit kell Manócskának látnia?

– Azokat a gyönyörű madárijesztőket! – mondta, vagyis inkább lehelte áhítattal az öreg varjú. – Ó, barátaim! Én már sok madárijesztőt láttam, hiszen ifjú koromban hetedhét országot berepültem, de



– Azokat a gyönyörű madárijesztőket! – mondta, vagyis inkább lehelte áhítattal az öreg varjú. – Ó, barátaim! Én már sok madárijesztőt láttam, hiszen ifjúkoromban hetedhét országot berepültem, de az a gazdagság, az a változatosság, ami a kiállításon eléem tárult, mondhatom nektek, lenyűgözött. Vagy te talán tudad, Manó barátom, hogy manapság már a konzervdoboz is hozzátartozik a madárijesztők felszereléséhez?

– Gondolom, azzal csörömpölnek – vélte Manócska. Mazsola tátott szájjal hallgatott. Varjú bácsi pedig tovább ecsetelte a látottakat:

– Egy fővárosi kertészlet madárijesztőjét színes képesújságokba öltöztették, azután az egészet beborították áttetsző műanyag esőkabáttal. Úgy csillogott, akár egy karácsonyfa. A másikon fényes konzervdobozok csilingeltek. Méghozzá a legkisebb szélfuvallatra is olyan lármásán, hogy két kis poszáta elrepült ijedtében, veszni hagyva a drága belépti díjat. Pedig az ilyen kis hetyke madarak nem szoktak félni a madárijesztőktől. Az az öreg madárijesztő a rétszéli borsóvetésben már többször panaszkodott nekem, hogy kócbajuszát a cinkék, poszáták, mezei pacstírták egyszerűen szécibálják, elhordják fészeképítéshez.

– Igen, erről én is hallottam – bólogatott Manócska. – És milyen a legújabb madárijesztő-divat?

– Láncok, fityegők, mindenféle csörömpölő holmi elöl és hátul – válaszolt az öreg varjú megfontoltan. – De legalább ennyire divatosak a gyékényből, szalmából font népművészeti madárijesztők is.

– Manócska! – szólalt meg ekkor Mazsola. – Menjünk el mi is a kiállításra! Most rögtön!

– Ilyen esőben? – Manócska nevetve csóválta a fejét. – Hiszen bőrig áznánk még az ernyő alatt is!

– De úgy szeretném látni azt a csörömpölő madárijesztőt! – nyafogott a kismalac. – Meg azt, amit szalmából fontak.

– Fonok én neked szalmából játék madárijesztőt – ígérte Manócska. Mazsola azonban fitymálva kijelentette, hogy a játék madárijesztőtől nem lehet megijedni.

Varjú bácsinak lelkiismeret-furdalása támadt, és elhatározta, hogy a manó segítségére siet: lebeszéli Mazsolát a kiállítás megtekintéséről. Krárogva megszólalt hát:

– Nos, ami azt illeti, a kiállításon nem láttam egyetlen olyan madárijesztőt sem, amitől a magamfajta nagyobb madár megijedhetne. Az ormótlan, hórihorgas karóemberek kimentek a divatból. A mai madárijesztők inkább csak afféle játék babák.

No hiszen, csak ezt ne mondta volna az öreg varjú! Mazsolát most már megkötni sem lehetett.

– Játék babák! – ujjongott. – Hallod, Manócska, játék babák! Menjünk hamar, nézzük meg a kiállítást! A lapulevél köpönyeg nem ázik át!



– A fű azonban vizes, Mazsola – magyarázta a manó. – Mire odaérnénk, csuromvizesek lennénk, mintha megfürödtünk volna.

– Már bánom, hogy szoltam – restelkedett Varjú bácsi. – Annyira csakugyan nem érdekes a kiállítás, hogy érdemes volna bőrig ázni miatta.

Mazsola elengedte ezt a füle mellett. Szaladt a lapulevél köpönyegért meg a csiperkebőr esernyőért, és Manócskát az ajtó felé ráncigálta.

– Siessünk, Manócska, nehogy becsukják a kiállítást!

– Ejnye, Mazsola! – szolt rá Manócska. – Hiszen vendégünk van!

Mazsola erre olyan szemrehányó pillantást vetett a tollas vendégre, hogy az egyszeriben föltápáskodott a tűzhely mellől.

– Kár, kár, kár, hogy olyan késő van már. Ideje hazarepülnöm.

Mazsola helyeselni akart, de Manócska gyorsan fejébe nyomta a sapkát, s erre örömeben csak rőfögni tudott.

Mindhárman kiléptek az esőbe. A varjú elbúcsúzott, és sietve hazarepült. Manócska és Mazsola pedig elindult a párás réten át a távoli Futrinka utca felé. Láruk nyomán tocsogott az esővíz. Ahogy mentek, minden széthajló fűszál vizet permetezett rájuk az ernyő alá. Így értek el a nagy őzlábgombához, ahol a mezei autóbusz megállója volt. A gomba alatt nem várakozott senki.

– Nemrég mehetett el a busz – állapította meg Manócska rosszkedvűen. Mérges volt önmagára, amiért engedett Mazsola unszolásának, és kijött az esőbe, ahelyett, hogy otthon maradtak volna a száraz, meleg tökházban.

Mazsola csöndben, türelmesen álldogált mellette. Egyszer csak fölkapta a fejét. Ugyanabban a pillanatban Manócska is kinézett a gomba kalapja alól.

– Mintha valaki sírna – mondta tétován.

– Én is hallom – suttogta Mazsola. – Mintha az árvacsalán sírna.

Manócska azonban tudta, hogy a növények nem szoktak sírni. Ezért hát odacaplatott az árvacsalánbokorhoz, amely felől a gyöngé, nyivákoló sírás hallatszott, hogy megnézzé, ki sír.

A bokor alatt, egy kis mélyedésben, úgy-ahogy védve az esőtől, apró, pöttyös tengerimalacka feküdt. Mazsola hamarjában szólni sem tudott a meglepetéstől. A manó kérdezte meg:

– Mit csinálsz itt, te szegény kis tengerimalac?

– Sírok... – jött a válasz.

– De miért sírsz, te kis... hogyishívják? – kérdezte Mazsola, végre szóhoz jutva.